

A pestiek

Nem ismerjük a mai Bécset. Nem tudjuk, vajjon még mindig méltó-e a „gemütlich Wien“ névre, de azt tudjuk, hogy *Budapest teljes a bécsi kedélyességén.* Valamelyes csodálatos életfilozófia gyökeresedik meg minálunk *bonhomia képében.* És ez valóságos szerencse. Busulással nem segíthetünk önmagunkon, tehát fittyet hányunk mindennek és kifigurázzuk a kalamitásokat. Ilyenek voltak a pestiek 1914 nyarán is. Mikor az európai nagy-entente országai után sorra következtek Bolivia, Chile, Patagónia és még *vagy tiz exotikus állam* megüzente a háborút Ausztria-Magyarországnak, akkor a budapesti elméncség széles jókedvében azt indítványozta, hogy a külügyminisztérium ne hagyja magát a „folyó ügyek“ napi feldolgozásában zavartatni, hanem tegyen ki a kapura egy cédulát ezzel a szöveggel:

— Hadüzenetek csak déli 12—1 óra között fogadtatnak el.

Ilyen volt minálunk a világháborus korszak elméncsége és ilyen a békevilág elméncsége is. *Nagy embercsoport* áll délután négy órakor a *Nemzeti Színház előtt.* Valamennyien a nyugati pályaudvar felé igyekeznek. Szépen megszaporodnak, mert *villamosra várásakor az idő nem pénz.* Trécselésre bőven van alkalom. Két ur cseveg egymással, az egyik a képviselőházban a karzatról hallgatta a vitát és lelkesen áradozik:

— Apponyi szinte természetfeletti jelenség. Immár nyolcvanhétéves és ma is úgy beszél, mint negyvenéves korában. *Ritkaság ő, mint a fehér holló.*

A másik helyeslően bólint, de megjegyzi:

— Kissé banális vagy a te *elkoptatott allegóridddal.* Mi az, hogy ritka, mint a fehér holló? Ez már *régen volt.* Most úgy kell ezt magasztalásképpen hangoztatni: *Ritka, mint a 6-os villamos a Nagyköruton.*

★

Kávéház, étterem, színház helyett a frekventált hely mostanában az *adóhivatal.* Az intőszózat megtette a hatását. Az emberek ezrei rohannak adót fizetni, nehogy késedelmi kamat és foglalási költség is szaporítsa a terheket. Egy polgártárs jelentkezik öt pengővel az adóhivatalban. Egy tisztviselő átveszi az adóívét, átvizsgálja és mosolyog:

— Nézze csak, kedves uram, ön 1927 óta egy fillért sem fizetett és most öt pengővel akar mindent elintézni. No ne vicceljen. Ugy látom, hogy magának *csak az elismerés és a hála adójához van pénze.*

Élénk derűtség a közönség körében. A lemosolygott ember pedig nem hagyja magát, hanem felülkerekedik és így szól:

— És ezt nevezik *adó-amnesztiának!* Hiszen ez *rosszabb a statáriumnál.*

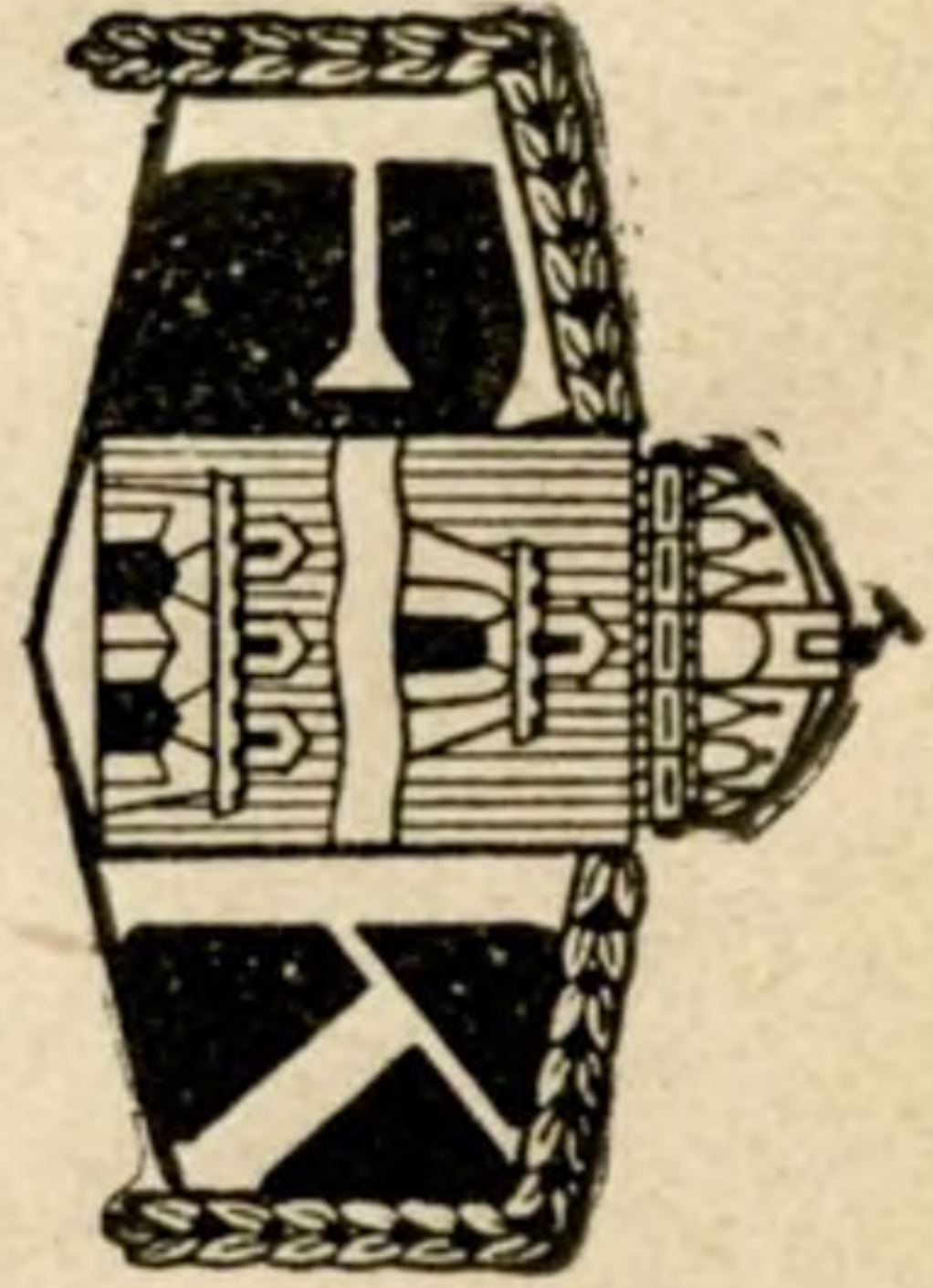
Kérdőjelle vált arcok fordulnak a szónok felé és várják a kommentárt.

— No igen. Mert a statáriumnál ha van *amnesztia,* akkor *nem állitanak fel akasztófát.* De itt az embert, ha kevés pénzt hoz, „*akasztófahumor*“-ral traktálják.

A többi „*sirva vigad a magyar*“-adalékról legközelebb.

Aranyl Lipót

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságikék

Szerző: <i>Arany Lipót</i>		Tárgy: <i>308</i>	
Cím: <i>A pestiek</i>		Hely: <i>"1931"</i>	
Forrás: <i>Magyar</i>		Személy: <i>308</i>	
<i>Arany</i> (Hely)	<i>1931. VI. 25.</i> (Idő)	(Köt. v. fiz.)	(Oldal)
Helv. sz. <i>308</i>		szekesfővárosi háziyomda 1931	

Osztályozás